

A.M. GULIE

**ÎNGERII RĂZBOIULUI
AU VORBIT**

“Pierdut-am frumusețea cea întâi zidită
și podoaba mea, iar acum zac gol și mă rușinez!”
(Sf. Andrei Criteanul)

1

— UITE-L, SE APROPIE! Bâigui barmanul din spatele tejghelei.

“Astăzi voi afla cine ești!”

Cafeneaua Wall Street Café era situată în centrul vechi al orașului. În geamul acesteia apărea de acum un semn cu inscripția “DE VÂNZARE” împreună cu datele de contact. Deși în trecut o mulțime de oameni îi treceau pragul în căutarea unui meniu cald în timpul pauzei de masă, în prezent, clienții lipseau. Dezvoltarea orașului dusesse inevitabil la apariția a mai multe locații de tip fast-food și cofetării în zonă.

Clienții fideli erau puțini și deveniseră foarte apropiați. Toți se cunoșteau între ei, iar aici creaseră un mediu familiar în care activitățile principale erau bârfa și alcoolul.

Odată somptuoasă, se transformase treptat în bar de cartier.

Ferestrele mari ale cafenelei ofereau o vedere perfectă a străzii. Peste drum, la fel ca și în stânga și-n dreapta, se aflau clădiri cu spații de închiriat pentru birouri.

Contrastul arhitectural era unul imens. Pe de-o parte exista clădirea cafenelei, realizată într-un stil baroc de către meșteșugari pricepuți în urmă cu mai bine de o jumătate de secol. De cealaltă parte, se înălțau acum acești coloși cu inimă de metal, acoperiți cu oglinzi în reflexia cărora, bătrâna clădire barocă părea provenită dintr-o altă lume; din alt timp.

În interior, atmosfera era una dezolantă. Pentru că fusese dată spre vânzare, se mai găseau puține articole de mobilier. Patronul — care era de asemenea și barman, mai lăsase aici

doar două mese cu câte patru scaune fiecare, așezate lângă bar; o masă de biliard prăfuită pe care, datorită greutății ei, nu se încumetase încă să o scoată afară; iar undeva lângă geam, se afla izolată o măsuță completată doar cu un singur scaun.

Clopoțelul de deasupra ușii zdrăngăni când aceasta se deschise.

Omul misterios pe care barmanul îl zări în momentul când trecuse prin fața geamurilor cafenelei intră acum și se îndreptă cu pași repezi către tejghea. Avea picioare robuste și o constituție fizică impresionantă, încât pământul parcă se cutremura sub greutatea pașilor săi. Purta un pardesiu de culoare gri iar sub acesta o cămașă albă ce se chinuia să-i cuprindă umerii lați. Cravata, pantalonii și o pălărie, toate de culoare neagră, îi completau vestimentația.

Bună dimineața! O cafea neagră fără zahăr?! intui barmanul. Omul misterios, clătină din cap, aprobând.

Ca de fiecare dată, o pereche de ochelari de soare îi ascundeau privirea, iar acest lucru îi stârnea și mai mult curiozitatea, dar și frustrarea barmanului. În doi ani de zile, de când individul misterios frecventa cafeaua, niciodată nu scosese mai mult de patru vorbe: „Cafea neagră, fără zahăr.”

— Mergeți la masă, am să vă servesc eu cafeaua!

Individul pivotă pe piciorul stâng și dădu să plece către locul său obișnuit. Întârzie puțin cât cercetă din priviri localul. Abia acum observase cât de gol este acesta și totuși barmanul îi păstrase special locul lângă geam. Schiță un zâmbet și se îndreptă către masă.

În scurt timp, barmanul îi servi pe o tavă argintie cafeaua împreună cu un cornuleț:

— Astăzi este ultima zi în care mai ținem prăvălia deschisă, spuse barmanul încercând să pornească o conversație.

Individul stătea însă cu privirea ațintită pe geam și părea că nici nu-l aude.

— V-am păstrat masa obișnuită, mai încercă o dată barmanul, însă tot fără succes. Smulse într-un târziu un cap

înclinat în semn de apreciere, însă nici un cuvânt.

După ce îi lăsa cafeaua, se întoarse către bar și reluă curățenia. „Asta sigur e de la serviciile secrete”, gândi el.

În această comunitate formată din clientela cafenelei, apăruseră nenumărate speculații cu privire la omul misterios care de doi ani de zile avea aceeași rutină. Își lua locul la masă lângă geam iar timp de o oră nu făcea altceva decât să privească spre stradă. Stătea izolat și niciodată nu dădea curs discuțiilor. Din acest motiv oamenii își formaseră nenumărate păreri cu privire la profesia acestuia. Unii ziceau că este agent secret, alții îl numeau terorist și tot așa.

Clopoțelul de la ușă se auzi iarăși atunci când Jack, client fidel și prieten bun al barmanului, intră pentru cafeaua de dimineață.

— Salut, Hank!

— Salut, prietene!

— Salut și ție, ăluia care oricum n-o să-mi răspunzi! spuse Jack adresându-i-se omului de la masa de lângă geam.

Jack se așeză pe un scaun înalt de lângă bar și cei doi începură o conversație la nivel de șoaptă:

— Ia spune-mi, ai vorbit cu el?

— Nu! răspunse Hank sec.

Jack mai șușoti ceva, însă Hank nu-l mai auzi.

„Hai că asta e nouă”

Îl urmărea cu privirea pe agent, așa cum îl numea el, cum lăsa banii de cafea pe masă, se ridică și se îndreptă către ieșire. Sunetul clopoțelului îi atrase și lui Jack atenția.

— Ce face, pleacă?

— Este pentru prima dată în doi ani de zile când pleacă înainte de ora 8:30 A.M..

Agent secret, exclamă barmanul.

Cât timp barmanul se pregăti să meargă către masa agentului să ia banii și s-o debaraseze, Jack i-o luă înainte și se lipi de geam, privind în stradă:

— Vino repede!

Hank alergă și el și îl zări pe agent cum traversă strada și se îndrepta acum către intrarea clădirii de vizavi.

— Uite o altă premieră, spuse Jack.

— Asta înseamnă că cei doi ani de filaj au dat roade, spuse barmanul împreunându-și palmele în spatele cefei.

„Agent secret! Da, da! Sigur are o misiune importantă.”

— Îți spun eu, Jackie băiete, astăzi se va întâmpla ceva foarte important. Omul ăsta va face ceva remarcabil de care noi, restul oamenilor nici măcar nu vom avea habarnă că s-a întâmplat vreodată.

— Poate este doar începutul, completă Jack, poate omul ăsta are o misiune mai importantă și ăsta este doar începutul...

2

CAMERA ERA ÎN SEMIÎNTUNERIC. O lumină slabă de la o veioză din colț era singura licărire ce-și făcea timidă loc prin întunericul încăperii. Dr. Alex Winters, un bărbat subțirel, pe la vreo 29 de ani, avea o expresie sugestivă iar nopțile petrecute cufundat în studiu își arătau de acum efectul unui program deloc ordonat, prin prezența firelor albe care îl săcăiau atât de mult. Meticulos în ceea ce privește aparențele, își reasează stiloul și cutiuța de cerneală, căci pentru el și o deplasare de circa un centimetru distrugea estetica biroului, implicit a întregii încăperi. Se plimba de colo-colo prin încăpere, mândru de faptul că la o așa vârstă fragedă, fără un real sprijin din partea nimănui a reușit ceea ce-și propusese dintotdeauna. Se plimba prin biroul său și voia ca totul să fie perfect.

“Biroul meu! Haha...” își repeta mereu în gând, stăpânindu-se cu greu să nu sară și să se bucure ca un copil mic în dimineața de Crăciun. Vocea rațiunii îi stăvilea entuziasmul, spunându-i că asta ar fi o totală lipsă de

profesionalism. Visase dintotdeauna să ajute oamenii în problemele lor și avea reala convingere că orice cicatrice emoțională poate fi vindecată prin comunicare.

Dr. Winters se uită la ceas. Era aproape timpul pentru prima sa ședință de consultație în calitate de psiholog cu normă întreagă.

Vreme de doi ani fusese asistent al domnului Don Klingade. De astăzi, numele său era singurul care stătea afișat pe ușa biroului.

Se repezi către întrerupător și aprinzând lumina, aceasta dezvăluie o cameră liniștită cu un aer confortabil. Mai inspectă o dată încăperea din priviri pentru ca totul să fie perfect. După nenumărate așezări și reașezări în această cameră mică, în care își înghesuiseră biroul, o bibliotecă, două fotolii și o canapea, realiză brusc ceea ce lipsește.

“O floare! La naiba, am uitat de floare! Locului ăstuia îi trebuie ceva viu, natural!”. Acum că se gândise la asta, îl deranja cumplit, dar timpul era prea scurt, până la prima sa ședință pentru a mai merge să cumpere una. Indiferent de situație, însă, nu putea scăpa de acest gând care îl măcina. Fără aceasta întregul birou, deși ticsit de lucruri, părea în mintea lui atât de gol și urât. Fiind un om practic, ieși repede pe coridorul clădirii unde își avea închiriat spațiul, iar în capătul acestuia observă o plantă agățătoare. Mai cercetă odată coridorul, asigurându-se că nu-l vede nimeni, smuci cu putere ghiveciul, lăsând în uram sa, până la intrarea în birou, o cărare de frunze.

“Totul este perfect!” își zise el, zâmbind mulțumit, luându-și locul pe fotoliul său în spatele biroului, admirând planta fără de care, în viziunea lui, totul era rece și urât. Inima îi bătea cu putere acum când sunete de pași se auzeau pe coridor, iar când în sfârșit se auzi ciocnind în ușă, urmă un gol în stomac și o stare de amețală.

— Pofțiți, pofțiți! zise acesta, încercând să capete un aer încrezător. Ușa se deschise și o siluetă masivă se ivi în spatele acesteia.

— Dr. Winters, presupun! Alex Winters? urmă individul, apropiindu-se de birou cu o strângere de mână.

— Da, răspuse Alex ridicându-se, dumneavoastră trebuie să fiți domnul Enoch O'Donnel. Luați loc, vă rog!

Enoch se așeză pe fotoliul din fața biroului și cercetă atent locul cu privirea.

Avea o siluetă impresionantă, asemeni unui jucător de rugby cu brațe masive.

— Trebuie să vă spun, îmi păreți oarecum cunoscut. Sunt convins că ne-am mai întâlnit undeva, dar totul este în ceață.

— Misterioase sunt căile omului, replică Enoch fixându-l cu niște ochi reci.

— Sunt destul de sigur că nu este corectă această afirmație.

— Sigur, aveți dreptate! Aș prefera însă, să nu-L implicăm pe Dumnezeu în discuție. Cel puțin nu deocamdată, urmă Enoch zâmbind și în același timp, urmărind atent reacția lui Alex la ceea ce spusese.

Alex zâmbi la rândul lui încercând să-și dea seama cum ar trebui să procedeze în continuare. Se gândi că nu începuse tocmai bine ședința, contrazicând pacientul așa că trebuia acum să încerce să o ia de la zero și să vorbească mai puțin, căci simțea că domnul O'Donnel venise pregătit cu o poveste de viață pe cinste. Nu putu însă să facă nimic în această privință. Imediat cum se pregăti să vorbească, Enoch reluă discuția:

— Ei bine doctore! Spune-mi! Cum procedăm?

— Domnule O'Donnel, urmă Alex, în mod normal, acum era etapa în care eu consultam foaia cu istoricul medical al dumneavoastră. În lipsa acesteia, care în mod evident, nu ați adus-o, am să vă rog pe dumneavoastră să-mi mărturisiți dacă suferiți de vreo afecțiune medicală. De asemenea, vă rog să-mi spuneți de ce natură sunt problemele dumneavoastră.

Enoch își lășă jos pălăria ce îi acoperea capul. Acesta dezvăluă o podoabă capilară interesantă, de un alb aprins, pe care Alex o puse pe seama trendurilor acestea rebele promovate tot mai mult în rândul tinerilor. Privirea sa era însă pierdută, cu-

loarea albastră a irisului era una ștearsă, iar sclipirea aceea din ochi, scânteia aceea de viață, părea să lipsească.

— Doctore, boala mea nu este una trupească. Singurătatea... aceasta este boala mea. Singurătatea... sufletul meu este cel obosit, rănit și plin de bandaje. Ochii minții mele, sunt cei care s-au întunecat. Dorința mea de a mai trăi se stinge ușor asemenea unei lumini a farului de coastă care în urma furtunii se pierde în negura nopții, lăsând întunericul stăpân peste marea involburată. Iar eu sunt marinarul care odată cu aceasta, își pierde speranța de a mai găsi direcția spre casă prin apele agitate de vântul deșartăciunii.

— Îmi pare rău să aud asta, domnule O'Donnell! spuse Alex cuprins de un sentiment de compasiune și milă. Trebuie să știți că nu sunteți singur. Permiteți- mi să vă fiu prieten și sfătuitor în urma necazurilor.

— Vă mulțumesc pentru gândurile bune doctore, mi-e teamă însă că nici dumneavoastră n-o să mă înțelegeți. Totuși m-aș simți mai bine dacă v-ați face timp să mă ascultați și să-mi faceți plăcerea de a nu mă judeca după ceea ce am să vă spun, căci nu o să vă povestesc nimic mai puțin decât adevărul.

— Gândiți-vă la mine ca la conștiința dumneavoastră interioară și nu vă sfiți de prejudecăți.

Auzind acestea, un zâmbet își făcu loc pe chipul lui Enoch. Se convinge că metoda aceasta sentimentală de abordare era una perfectă, având în vedere planul pe care și-l făcuse cu mult timp în urmă.

— Sunt singurul care încă mai cunoaște adevărul, reluă Enoch, și consider că a venit momentul să-l împărtășesc. Spune-ți-mi, domnule doctor, sunteți pasionat de istorie?

Alex își aminti de clasele primare și de doamna Lucy Carroll. Deși, extrem de educată și cu un bagaj enorm de cunoștințe în domeniul pe care îl predă, istoria, avea un stil nu tocmai agreabil. Făcea din orele sale un adevărat calvar. Mai importante decât predatul lecției, erau lecțiile de morală pe care le făcea întregului colectiv, argumentând mereu că tinerii nu mai sunt

la fel de responsabili cum erau odată și sunt din ce în ce mai răsfățați. De parcă stimabila doamnă nu fusese niciodată copil. Își crease o imagine a ei în copilărie mereu cu un ghiozdan plin de cărți, tocind băncile bibliotecii non-stop în locul jocurilor copilăriei. Așadar, în urma acestei simple introspecții, răspunsul lui Alex nu putea fi decât unul simplu, și anume... NU!

— Cu atât mai bine, spuse Enoch mulțumit.

— De ce spunei asta?

— Căci e mai ușor să clădești ceva de la zero decât să întâmpini problemele unei fundații neadecvate pe care nicio construcție nu va avea certitudinea de stabilitate.

3

— CEEA CE AM SĂ-ȚI POVESTESC, zise Enoch așezându-se comod pe fotoliu, nu este altceva decât o istorie pură a omenirii. Neîntinată de părerile pur teoretice ale cercetătorilor ce și-au exprimat convingerile în baza descoperirilor, zgâriind numai, suprafața adevărului din spatele monumentelor megalitice și a altor sute de situri arheologice. Eu îți voi împărtăși adevărul despre evoluția umanității, iar ceea ce vei auzi acum s-a pierdut în negura timpului sau totul a fost mitologizat. Societatea actuală se crede prea matură pentru a mai crede în aceste “povești de copii, mituri sau legende” așa cum le numesc în zilele noastre. Este adevărat că limbajul este unul ambiguu și tot ceea ce se expune în aceste istorii pare desprins dintr-un scenariu S.F. dar totuși, asta le face mai puțin adevărate?

În acel moment, Alex se pregăti să răspundă, însă își dădu sema în scurt timp că această întrebare se vrea a fi una retorică. Fără să-i dea șansa la răspuns, Enoch își reluă monologul, de data aceasta pe un ton mai grav, fiind din ce în ce mai energic

în cuvinte:

— Societatea actuală le-a catalogat în mod eronat pe toate în legende, nedemne de luat în serios. Oamenii sunt bucu-roși să îmbrățișeze teorii false cum că Marea Piramidă din Egipt a servit doar ca mormânt, sau că pietrele templului din Baalbek au fost cioplite și așezate de oameni, însă toate acestea cu unelte rudimentare și fără ajutor tehnologic sau de altă natură, ci numai prin forțe proprii.

— Dragul meu, reluă după o scurtă pauză Enoch, râzând ironic: gradul de nepăsare și ignoranță al oamenilor din aceste vremuri este unul demn de milă. Foarte puțini se regăsesc printre aceștia care să pună la îndoială adevărul universal impus de societate și acceptat de majoritatea. Adevărul istoric s-a pierdut undeva pe drum în urmă cu generații, iar odată cu aceasta, au apărut confuzia și lipsa direcției în viitor. Cel mai important lucru cu privire la ceea ce s-a întâmplat este faptul că se va întâmpla din nou.

Enoch se opri din povestit și îl fixă cu o privire iscoditoare pe Alex, așteptând reacția acestuia la ceea ce spusese, mai ales că accentuase ultima frază, dorind să observe dacă Alex înțelege cea mai importantă parte a povestirii. Dându-și seama de aceasta, Alex îi făcu pe plac și-și manifestă interesul zicând că și-ar dori să priceapă țesătura firului “adevăratei istorii”, însă Enoch ar trebui să fie mai explicit cu privire la ceea ce spune, să înlătore valul de mister ce acoperă vorbele sale.

— Doctore, trebuie să înțelegi că tocmai această abordare sceptică a legendelor a fost cea care a dus la reducerea acestora la rangul de “cărți pentru copii”. Într-adevăr, în aceste istorii se folosește un limbaj mai special, cu metafore, personificări și alte o mulțime de figuri de stil, însă asta nu înseamnă că ele nu reflectă adevărul, ci demonstrează numai gradul de înțelegere al oamenilor din acele vremuri, adaptând cele văzute la niște cuvinte ce puteau fi mai ușor înțelese pe atunci. Singura greșeală a societății este că le ia mot a mot pentru ceea ce istorisesc și nu se obosește să le interpreteze. Dovezi sunt mii și

mii, însă ignoranța este mai ușoară.

— Bun atunci, spuse Alex încercând să păstreze o discuție serioasă, cu toate că un zâmbet larg încerca să-și facă loc pe fața acestuia; dă-mi te rog un exemplu dintre acestea de care vorbești și spune-mi care este adevărul din spatele său, ceru el.

Enoch își dădu seama că este prea devreme, că Alex nu este încă pregătit să audă adevărul și că acest proces pe care și-l pusese în minte nu trebuie grăbit deloc. Totodată însă, era un moment oportun și o cerere excelentă din partea lui Alex pentru a putea să-l pună puțin pe gânduri. În tot acest timp, cât se foșni de colo-colo prin cabinet, lui Enoch îi veni exemplul perfect în minte și așezându-se pe canapea, își începu istorisirea:

— Am să-ți spun o întâmplare din trecut, iar apoi, vom reveni la prezent. Chiar și în zilele noastre, ignoranța și mințile simple ale oamenilor încă dau naștere legendelor, nu mai puțin spectaculoase ca cele din trecut, dar cu toate acestea, nici mai puțin adevărate.

Captivat de misterul ce se ascundea în spatele cuvintelor lui Enoch, Alex se așază comod în fotoliu, așteptând. Enoch remarcă acest lucru, așa că fără să mai piardă timpul cu alte explicații pe care și le propusese, trecu direct la povestire simțind că este un moment oportun:

— Prima întâmplare pe care am să ți-o povestesc s-a petrecut cu câteva sute de ani în urmă, undeva în ceea ce astăzi este numită Peninsula Scandinavă, în nordul Europei. Pe atunci acesta era locul natal al unora dintre cei mai viteji și mai duri dintre oameni, vikingii. Aceștia cunoșteau limbajul scris fiind foarte dezvoltăți din punct de vedere al meșteșugurilor și demografic pentru acea perioadă. Începuseră expansiunea în întreg Nordul Europei, ajungând chiar și pe țărmurile continentului numit astăzi America de Nord. Într-o seară de mai, în timpul unei expediții pe mare, luna, corpul ceresc ce le servea drept călăuză eternă și companion în timpul nopții, a dispărut brusc din raza lor vizuală. A fost cuprinsă de întuneric. În acel moment, bravii

vikingi au considerat că lupul Fenrir a fost cel ce a înghițit-o. Sutele de oameni, au început să-și agite topoarele, săbiile, pumnalele, ba chiar să-și bată cu putere piepturile oțelite cu brațele lor de fier, călite în urma numeroaselor bătluii, și să urle în imne de furie. În scurt timp au reușit să înlătore pericolul, eliberând luna de sub colții întunericului.

— Lupul Fenrir? se arată Alex interesat.

— Poate că nu a existat un lup sau altă creatură mistică animată de imaginația oamenilor de pe atunci, dar asta nu înseamnă că această legendă nu ascunde un adevăr științific. Lăsând la o parte valul de mister ce o acoperă, prin studiu, astăzi, putem afla că ceea ce s-a întâmplat în această povestire este un fapt real. Aceasta reprezintă prima eclipsă de lună înregistrată de după Împărțirea babiloniană.

— Un fapt real, concluzionă Alex. O eclipsă de lună...

— Iată deci doctore, reluă Enoch în timp ce se ridică de pe fotoliu, cum oamenii au documentat un fenomen natural cu niște cuvinte raportate la realitatea din vremea aceea. Deosebirea dintre ceea ce vreau cu adevărat să-ți istorisesc și această întâmplare, este perioada vastă de timp dintre acestea. În veacul vikingilor, omul deja începuse un cult divin bazat pe amintiri și interpretări ale unor legende mai vechi. În acel secol, astrele purtau nume de zei, personificându-i pe aceștia.

— Totuși, asta s-a întâmplat dintotdeauna, spuse Alex aducându-și mâinile la bărbie și încercând să intre în universul lui Enoch cu toate că nu beneficia de o gamă largă de cunoștințe, încă de la vechii egipteni și tot așa până astăzi.

— Vezi tu, aici te înșeli grozav! și nu numai tu, completă Enoch, ci toți oamenii. Într-adevăr, la un anumit punct, în istoria omenirii, zeitățile au început să fie luate din rândul astrelor. Corpurile cerești precum planeta Marte, au devenit zeități în cultul oamenilor precum Ares, zeul războiului; Venus a devenit Afrodita și tot așa. Însă până a se întâmpla asta, ce-ar fi dacă ți-aș spune că acești zei au existat cu adevărat și au mers pe pământ dimpreună cu primii oameni? Cum ar fi dacă ai afla că

aceștia nu au fost zei în adevăratul sens al cuvântului?

— Zeii au existat? spuse Alex pe un ton ironic și încercând să facă o analogie, își încercă șansele cu planeta Marte și cu zeul Ares: deci, dacă am înțeles bine, vrei să zici că de fapt Ares, a fost real și a trăit printre oameni, acum multe secole, chiar milenii?

— Da! replică Enoch cu fermitate.

— Bun! Atunci, dacă legenda ar fi adevărată, și încercăm să o interpretăm, o să aflăm că Ares era de pe planeta Marte? Asta vrei să zici? La asta te refereai când ai zis că trebuie interpretate legendele?

Auzind acestea, Enoch bufni într-un râs isteric, lucru care îl înfurie oarecum pe Alex care se gândea acum că atâta timp cât cunoștințele sale sunt limitate, nu trebuia să pornească cu presupuneri de acest gen. Cu atât mai puțin să intervină în povestirea pacientului în acest fel.

Alex se stăpâni, se ridică de la birou, luându-și pixul și un carnețel. Se așează pe fotoliu lângă canapeaua pe care Enoch stătea întins și îl rugă pe acesta să se stăpânească și să-i explice el ce vroia să însemne “zeii au mers printre noi”

— Aceasta este realitatea.

— Bine, dar cum, unde?

— De la începutul timpului și până astăzi, pe toate cele șapte continente!

— De la începutul timpului...? reflectă Alex.

— Ai pornit bine cu presupunerea ta, dar totuși, marțieni!? Ah, doctore, într-adevăr, universul este împânzit de viață, dar astanu înseamnă că fiecare planetă o susține, cel puțin nu într-o formă mai avansată decât microorganismele.

— Bun, atunci, spune-mi care-i adevărul din spatele acestei legende, îi ceru Alex, învăluit de un aer de seriozitate.

— Asta este foarte simplu, dar deocamdată o să-ți povestesc pe scurt. Așadar, prima dată au existat “zeii”, cei ce aveau puteri nemaivăzute până atunci de către oameni, peste puterea lor de înțelegere. Odată cu plecarea acestora, oamenii și- au

întors privirile către aster, gândind că aceștia s-au întors printre ele și astfel, corpurile cerești făcute cunoscute lor tot de către zei, au fost numite în cinstea acestora. Cerul a devenit dintr-o dată, locul unde fiecare tinde să ajungă, să fie printre cei ce odată, pășeau alături de ei pe Pământ.

— Zeii au existat cu adevărat! exclamă Alex, temându-se însă de o nouă greșeală.

— Cu siguranță, dar n-au fost înțeleși. Nici măcar o secundă n-a fost vorba de zei în adevăratul sens al cuvântului. Haide să-ți povestesc cea de-a doua întâmplare de care îți vorbisem mai devreme. Îți vei da seama cu siguranță de gradul de naivitate al oamenilor. Ți-am vorbit despre vikings și cum au reacționat în pragul eclipsei de lună. Acum o să-ți prezint o cu totul altă poveste.

— Ai zis că asta va fi una din prezent, nu?

— Da! Chiar și în prezent, oamenii continuă să dea naștere legendelor. În urmă cu doar câțiva ani, undeva prin vara lui 2009, în orașul îngerilor — Los Angeles, a avut loc cea mai mare pană de curent din istoria sa. Aceasta nu a fost efectul a ceva supranatural ci doar o supraîncărcare a uzinei electrice ce alimenta orașul. Ceea ce este însă cu adevărat interesant este că în acea noapte, liniile de urgență ale poliției au fost înroșite de către locuitorii L.A.-ului. Aceștia raportau prezența pe cerul de deasupra orașului a unor nori cu o forma ciudată, nemaiîtâlniți până atunci de ochii curioși și privirile înspăimântate ale oamenilor. Alături de acești nori cu forme ciudate sălășluia un puhoi de lumini. “Extraterestrii” era cuvântul ce stătea pe buzele fiecărui locuitor îngrijorat ce apelase autoritățile.

— Ce s-a întâmplat de fapt? întrebă Alex.

— Realitatea!? Ei bine, realitatea era destul de simplă. Omenii erau martori ai spectacolului obișnuit de lumini ale astrelor, oferit de bolta cerească. Norii cu forme ciudate, nu erau altceva decât Calea Lactee, care într-o seară cu cer senin se poate observa de oriunde de pe glob, cu condiția însă să

nu fie vreo lumină artificială prin preajma observatorului. Absența luminii cauzată de pana de curent combinată cu un cer senin, au dezvăluit locuitorilor orașului un lucru neobișnuit pentru ei, dar cunoscut majorității oamenilor.

— Interesant! Ce perspectivă interesantă... concluzionă Alex.

— Observi, doctore, cum oamenii preiau naturalul și îl transformă în supranatural cu ajutorul imaginației? Sper ca ceea ce am discutat să-ți dea puțin de gândit. Realitatea nu-i atât de simplă, însă cei mai mulți oameni aleg să o perceapă ca atare.

Enoch se ridică de pe canapea, suspină ușor și îi întinse mâna lui Alex:

— Cred că am terminat pentru astăzi. Îți mulțumesc că m-ai ascultat! Îndreptându-se către ieșire, îl mai salută o dată și după aceea dispăru pe hol.

Doar sunetul pașilor săi se mai auzea, însă tot mai înfundat pe măsură ce se îndepărta, până și acesta dispăru de tot.

4

TOATĂ ACEASTĂ DISCUȚIE îl lăsă pe Alex cu o mare nedumerire. Impasul său provenea din lipsa cunoștințelor în domeniul pe care Enoch se pare că îl stăpânea atât de bine. Încercă să se distanțeze de recenta conversație, așa că după ce își ordonă lucrurile în birou, părăsi încăperea, considerând ziua încheiată. Ieși pe hol și coborî scările în grabă, stăpânindu-și cu greu râsul în momentul în care observă locul unde mai devreme în acea zi era așezată planta care acum îi decora biroul. După o scurtă conversație la telefon cu iubita lui, se înțelesesă să se întâlnească la cofetăria din colțul străzii 49, locul unde se cunoscuseră. Ajuns primul, Alex ocupă locul

la masă și comandă un suc și un sandwich cu bacon, căci după o întreagă zi de pregătiri, i se făcuse o foame grozavă. Aproape că vărsă sucul în momentul în care Rachel îl îmbrățișă zdravăn, sărutându-l apoi pe frunte, după care își luă locul la masă.

Rachel era o fată simpatică, cu părul lung și roșcovan, chip drăgălaș atașat unui corp bine definit. Expresia feței era una foarte sugestivă, iar atunci când zâmbea, pe obrajii săi prindeau contur două gropițe ce îi ofereau un aer de inocență. Culoarea ochilor ei, de un albastru aprins, era adesea comparată de Alex cu cea a aripilor fluturilor Morpho. Avea oarecum un complex al înălțimii, căci la 1,81 m, repeta într-una că nu așa trebuie să arate o fată, considerând că-și pierde din feminitate din această pricină. Cu toate acestea, în viziunea lui Alex, nici nu se putea înșela mai tare. Era perfectă.

— Cum a fost dragul meu? Spune-mi! Vreau să știu totul! întrebă ea entuziasmată.

Alex întârzia să răspundă, mestecând cu poftă din sandwichul pe care și-l comandase, acest lucru făcând-o pe Rachel și mai nerăbdătoare, insistând cu o mulțime de întrebări.

— Haide! Haide! Povestește-mi! Vreau să știu, cum a fost?

— Bună iubito! zise Alex cu un zâmbet larg pe față.

— Haide mă! Spune-mi! Auzi la el, bună!?! Știi că sunt bună! izbucni ea în râs.

— Cum să fie? A fost exact așa cum mă așteptam.

— Subiectul zilei, haide, vreau să știu!

— Extraterestrii, zei... cred, nu sunt prea convins de asta, urmează să aflui.

— Deci, să înțeleg că am câștigat pariul, dragul meu? Îi vreau roșii și cu toc de 8 cm, spuse Rachel încântată peste măsură de noii pantofi pe care Alex trebuia să-i cumpere în urma unui pariul făcut cu doar o seara înainte vizavi de subiectul tratat în urma primei ședințe: și o să fie exact la timp, se bucură ea.

— La timp pentru ce? întrebă Alex nedumerit.

— Cina cu parinții mei, iubitele, nu cred că ai uitat!? Nu?

— Sigur că nu! răspunse Alex, care în mod clar uitase de această cină. Nu-i făcea prea mare plăcere să participe la astfel de dineuri în compania părinților ei. Cu toate că erau niște oameni deosebiți, acesta încă se simțea privit de către tatăl lui Rachel într-un mod rece. Avea aerul acela al unui tată mult prea protector. Nimeni nu era suficient de bun pentru fiica lui, iar lui Alex nici măcar nu-i dăduse vreo șansă.

După ce încheiară conversația și masa de prânz, cei doi se despartiră, Rachel fiind nevoită să se întoarcă la job, deoarece de câteva săptămâni își începuse rezidențiatul la spitalul regional.

— Iubitule, ne vedem diseară acasă, trebuie să plec, sunt deja în întârziere!

— Sigur, ai grijă de tine!

Alex mai zăbovi puțin la cafenea, căci era abia ora 3 p.m. și el își încheiase deja toată activitatea pentru ziua respectivă, însă fiind atât de frumos afară, nu dorea să-și petreacă restul zilei înăuntru, așa că se decise să facă un scurt ocol în drumul spre casă și să se plimbe prin părculețul din cartier. Odată ajuns aici, se așeză pe o bancă, își deschise cartea și se apucă să citească printre rânduri, atenția fiindu-i distrasă de un grup de copii ce se jucau în apropiere. Chicoteau și se zbenguiau de colo-colo, mimând un joc de fotbal organizat. Se bucurau enorm la fiecare minge trecută printre teneșii ce serveau drept bare ale porții ca niște adevărate vedete ale sportului rege, auzindu-și parcă numele strigat în imne de bucurie ale suporterilor imaginari.

— Și, Ronaldo, haide! Haide! Pasează-mi!

— Gooooool, gol, gol, Ronaldo... mulțimea este în extaz!

Alex se amuza teribil. Își amintea episoade din copilăria sa și se regăsea printre acești copii. Își amintea de meciurile de fotbal din cadrul Centrului de plasament unde crescuse și odată cu acestea, toate visurile sale de a deveni o legendă a fotbalului. Asemeni acestor copii, și el la rândul său își atribuia numele unor fotbaliști mari precum Zidane, Figo sau Del

Piero. Fu rupt din magia momentului de o mână pusă pe umăr. Fără să realizeze, de cinci minute avea companie pe banca pe care se așezase.

— Doctore!?

— Ah!...Da! Domnule O'Donnel, ce faceți?

— Este plăcut să-i urmărești, atât de inocenți, în lipsa gri-jilor cu care se confruntă doar oamenii mari!

— Da, într-adevăr! Am fost prins de un val al amintirilor...

— Tot cu fotbalul?

— Da, mi-am amintit cum stăteam de dimineața până seara bătând mingea. Dumneavoastră nu făceați la fel, suntem apropiați de vârstă, nu? Zidane sau Cantona? încercă Alex să ghicească.

— Ha ha, nu, nu, nu, doctore, sunt mai în vârstă decât se vede, credeți-mă! Cât despre jocurile copilăriei, ei bine, să zicem că nu se mai practică nici unul în zilele noastre, iar eroii acestora, precum Alamintar, Darius, ei nu mai sunt de mult prin preajmă.

Alex se arată mirat de cele spuse de Enoch, înșa nu mai insistă, gândindu-se că “omul ăsta ori este dus de-a binelea dar posedă o imaginație bogată, ori a copilărit prin vreo țară din Orient unde sportul principal era urmărirea caprei” și un zâmbet își făcu loc pe fața acestuia.

Încercă să încheie conversația și să se grăbească spre casă căci fără să-și dea seama era deja ora 8 p.m. iar tot cam la această oră, Rachel trebuia să ajungă acasă.

— Mi-a făcut plăcere domnule O'Donnel, din păcate, trebuie să plec acum!

— La revedere doctore, pe săptămâna viitoare!

— Sigur, la aceeași oră!